

An Liang, An Shiliu, An Yong, Bi Feiyu, Cai Nan, Cui Li, Dai Tao, Dai Xi, Deng Hongwei, Fang Dongming, Feng Jicai, Gao Xiaosheng, Hang Mo, Hou Deyun, Hou Fashan, Li Litai, Li Lingling, Li Yongkang, Liu Binli, Liu Guofang, Liu Lang, Liu Qingbang, Liu Zhengquan, Lu Fuhong, Lü Xiaotian, Luo Tuo, Ma Baoshan, Mailang Wenying, Nie Xinsen, Ouyang Ming, Shao Baojian, Shen Gong, Si Yusheng, Su Tong, Sun Bo, Sun Chunping, Sun Fangyou, Wan Qian, Wang Xuemeng, Wei Ruhui, Wei Jixin, Xia Yang, Xiang Yuting, Xie Zhiqiang, Xing Qingjie, Xiu Xiangming, Xu Quanqing, Yan Shifu, Yin Quansheng, You Fengwei, Yu Debei, Zhao Shuping

Primăvară în tren

**Antologie de proze foarte scurte din literatura
chineză contemporană**

Selecție de Asociația Chineză de Proză Foarte Scurtă

Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

CUPRINS

Prefață	5
<i>An Liang</i>	
O masă pe cinste la restaurant	9
<i>An Shiliu</i>	
Momentul decisiv	13
<i>An Yong</i>	
Rămas-bun, Hutou!	17
<i>Bi Feiyu</i>	
Eroi	22
<i>Cai Nan</i>	
Peștele care a mers pe uscat	26
<i>Cui Li</i>	
Primăvară în tren	30
<i>Dai Tao</i>	
Perele de cleștar	33
<i>Dai Xi</i>	
La mulți ani!	39

<i>Deng Hongwei</i>	
Prima iubire	44
<i>Fang Dongming</i>	
Scrisori de dragoste	49
<i>Feng Jicai</i>	
Su „Șapte Bani”	53
<i>Gao Xiaosheng</i>	
Rămășagurile	57
<i>Hong Mo</i>	
Scara dragostei	62
<i>Hou Deyun</i>	
Domnul Liu și Negruța	67
<i>Hou Fashan</i>	
Ochii care aruncă văpăi	73
<i>Li Litai</i>	
Îngeri	77
<i>Li Lingling</i>	
Povestea de dragoste a lui Cuilan	82
<i>Li Yongkang</i>	
Orbul și hoțul	86
<i>Liu Binli</i>	
Diferența de fus orar	90

<i>Liu Guofang</i>	
Clopoței de vânt	94
<i>Liu Lang</i>	
Să împărțim cheltuielile!	97
<i>Liu Qingbang</i>	
Dă-mi doar ciocanul!	101
<i>Liu Zhengquan</i>	
Ne vom regăsi cândva	106
<i>Lu Fuhong</i>	
Căpițele	111
<i>Lü Xiaotian</i>	
Danie în numele unui dușman	114
<i>Luo Tuo</i>	
Două mâini prin viscol	118
<i>Ma Baoshan</i>	
Talentul aparte	121
<i>Mailang Wenying</i>	
Drumul spre examenul imperial	126
<i>Nie Xinsen</i>	
Cârpaciul	131
<i>Ouyang Ming</i>	
Hai să ne facem semn cu mâna!	136

Shao Baojian

Ușa eternă 140

Shen Gong

Bancnota uitată în plic 143

Si Yusheng

Studii superioare 147

Su Tong

O poveste de dragoste ca pe vremuri 150

Sun Bo

Regele decupajului de hârtie 153

Sun Chunping

Vânătorul de vulpi 157

Sun Fangyou

Un hoț rafinat 161

Wan Qian

O operație de urgență în miez de noapte 166

Wang Xuemeng

Un bol de tăiței de Wuhan 171

Wei Ruhui

Școala la care au mers tatăl și fiul 174

Wei Jixin

Perla ce potolește stihiiile 178

Xia Yang

Colecția de ambalaje 182

Xiang Yuting

Un simbol al autorității 187

Xie Zhiqiang

Dansul mărgelilor 191

Xing Qingjie

Trenul are întârziere 196

Xiu Xiangming

Uliul 200

Xu Quanqing

Întoarcerea doctorului care face minuni 204

Yan Shifu

Pescuitul în 1938 209

Yin Quansheng

O înmormântare pe mare 214

You Fengwei

Regele tobelor 219

Yu Debei

Strada Hangzhou, nr. 10 225

Zhao Shuping

Lectica 229

O masă pe cinste la restaurant

An Liang

O masă la restaurant era un lux palpitant pentru chinezul de rând la sfârșitul anilor 1970.

Fiind studenți, Mingren și colegii lui n-aveau prea mulți bani, dar, când Haidi le-a propus să ia masa în oraș, niciunul dintre ei n-a putut rezista tentației. Cei trei prieteni s-au dus glonț la un restaurant de pe marginea șoselei.

Era ora cinei, dar erau foarte puțini mușterii pe-acolo. Cei trei se așezară la o masă din colț și chemară o chelneriță să le ia comanda. Însă se fâstăciră și îngăimară oareșce în clipa în care o chelneriță cu ochii scânteietori și părul tuns băiețește se apropie de masă.

Haidi trecu în revistă tot meniul, dar comandă până la urmă doar o porție de *mapo tofu*¹. Lui Da Wu i se împletici limba și ceru bâlbâindu-se o omletă cu roșii. Mingren ar fi vrut să comande melci de râu prăjiți, cu usturoi și arpagic, dar optă în schimb pentru *pak choy*² prăjit.

Chelnerița plecă odată ce terminară de comandat, dar, în mod evident, mâncarea nu era de-ajuns. Haidi le făcu cu

---

¹ Varietate de tofu în sos picant, specifică bucătăriei din Sichuan (n. tr.).

² Varză chinezească (n. tr.).

ochiul prietenilor lui și apoi întoarse capul, ținându-și buzele spre masa din stânga lor, la care erau așezați un bărbat și o femeie care păreau mai în etate decât el și grupul lui. Masa lor era încărcată cu tot soiul de aperitive, însă cei doi mestecau încet și cu un aer stingherit. Mingren și Da Wu știau că Haidi pune iar la cale șiretlicul cunoscut.

La ultima lor reuniune într-un alt restaurant, comandaseră tot atâtea aperitive ca și azi, iar Haidi le reamintise să mănânce încet, spunându-le că încă n-ajunseseră la ce era mai important.

Apoi pironise atât de des cu privirea perechea așezată la masa învecinată, încât, până la urmă, cei doi se fâstâciseră, lăsaseră bețișoarele din mână și plecaseră fără să termine. Într-o fracțiune de secundă, Haidi dăduse buzna la masa lor și atacase rapid plătica fiartă înăbușit în sos de soia, ficatul de porc la tigaie și vinetele în cinci culori.

— Ia uități-vă! Nici nu s-au atins de mâncare. Ne-au păstrat-o nouă! Veniți să vă îndopați!

De data asta, Haidi părea să-și fi găsit o nouă țintă.

— Cotoi lacom ce ești! Ce-i drept, ai nasul ager, dar cum o să scapi fără să te faci de ocară? îl dojeni Mingren.

— Vai de mine, păi nu-i o nelegiuire să risipești mâncarea? Eu doar îi ajut să îndrepte lucrurile, se apăra Haidi, continuând să tragă cu ochiul la pereche.

Deodată, uitându-se pe geam, bărbatul mormăi ceva, făcând-o pe femeie să se strâmbe și să bombăne. Bărbatul și femeia își luară zoriți catrafusele și se ridicară să iasă. Lui Haidi îi sclipiră ochii. Îi făcu semn lui Da Wu să aducă degrabă la masa lor mâncarea pe care o lăsaseră în urmă cei doi. Cât se codea Da Wu însă, un individ îndărătnic care încercase în zadar să li se pună în cale celor doi și zbierase la ei intră și se

duse glonț spre masa cu ospățul jinduit, așezându-se și începând să mănânce nonșalant, fără să se formalizeze cătuși de puțin.

— Fix cum bănuiam! zise, atacând unul dintre aperitive.

Haidi și Da Wu se uitară chiorăș la el, în timp ce Mingren îl recunoscuse pe intrus drept Ah Liu, fostul lui coleg de gimnaziu, care îi observă și el la rândul său, în scurt timp, pe cei trei.

— Ce coincidență! Veniți să mâncați cu mine!

Văzându-le expresiile nedumerite, Ah Liu începu să râdă și le explică situația.

— Nu vă faceți griji! Femeia e sora mea mai mare, iar bărbatul e individul care-i face curte, iar părinții mei nu-s încântați de partidă, din cauză că e un biet muncitor la un atelier din cartier. Mi s-a poruncit să-i urmăresc. În mod surprinzător, pare foarte generos când vine vorba să facă cinste. Haideți! Ar fi păcat să ratați așa ceva!

Biruiți de foame, cei trei prieteni lăsară întrebările la o parte și începură să înfulece, până când chelnerița se holbă la ei cu scepticism și le spuse ceva care-i luă prin surprindere.

— Încă n-a fost achitată nota pentru masa asta. Care dintre voi o să plătească?

Într-un final, spre ușurarea fetei, Mingren achită cu toți banii lui din bursă.

— Ți-i dau înapoi! îi promise Ah Liu, foarte sincer.

La mulți ani după aceea, Mingren s-a reîntâlnit întâmplător cu Ah Liu și și-au amintit amândoi de întâmplarea asta. Și-au amintit cum îl convinseseră Mingren și prietenii lui pe Ah Liu să n-o despartă pe sora lui mai mare de viitorul ei soț, fiindcă erau îndrăgostiți unul de celălalt și se aleseseră de bunăvoie.

Când a fost întrebat cum stăteau lucrurile cu sora lui, Ah Liu a răspuns zâmbind:

— De fapt, datorită mie au ajuns împreună! Ulterior s-au căsătorit, cu binecuvântarea părinților mei, și au devenit la rândul lor părinți. Au o familie fericită!

— Minunat! a exclamat Mingren, zâmbind și el.

Momentul decisiv

An Shilin

Sărbătoarea Lampioanelor pică în ziua de 15 a primei luni a Calendarului chinez.

Într-un an, în noaptea cu pricina, Mao Jian'er se uita pe fereastra cu bovindou la mulțimea care avea să se transforme curând în ditamai adunarea. Apartamentele de la etajul nouă în jos răspândeau o lumină ca para focului și tot soiul de lampioane viu-colorate luminau întreaga stradă, alcătuiind un decor care îți evoca măreție și prosperitate.

— O să fie splendid!

Mao Jian'er coborî în fugă scările spre a se regăsi cu prietenle ei cele mai bune, Qingqing și Xiaozhuang, pentru petrecerea până în zori pe care o puseseră la cale, care avea să includă un spectacol cu lampioane, o masă și câteva partide de biliard.

Cele trei fete tocmai își sărbătoriseră majoratul!

De-abia ieșise Mao Jian'er din clădire, c-a și luat-o pe sus mulțimea. Ce era acum pe stradă nici nu se compara cu ce văzuse ea pe geam de la etajul nouă. Pe strada principală deja era puhoi de pietoni. Mao Jian'er se trezi purtată pe dată de mulțime și trăi ceva ce nu mai trăise niciodată până atunci.

Realizând că Qingqing și Xiaozhuang rămăseseră pe undeva prin mulțime, Mao Jian'er își zise că era mai bine să savureze

momentul decât să le caute. Începu să facă poze în stânga și în dreapta cu telefonul mobil, postându-le de zor pe WeChat. După o vreme, nici ea n-ar fi știut să spună cât timp trecuse, începură s-o doară brațele și îi amortiseră mâinile de frig, iar lumea era așa înghesuită, că nu mai aveai unde să arunci un ac. Cu mari eforturi, reuși să-și bage mâna dreaptă în buzunarul hainei cu puf, la căldură.

Din cine știe ce motiv, un bărbat se tot uita la ea, ener-vând-o. Ca de fiecare dată când avea de-a face cu astfel de persoane, își dădu ochii peste cap și-l fixă cu privirea înversunată. În sinea ei, se întrebă deodată ce era obiectul pe care-l ținea în mâna dreaptă. Părea să fie un telefon mobil, dar n-avea cum, căci telefonul ei era în mâna stângă.

Abia când își văzu mâna dreaptă prinsă într-o mână mare și lată își veni în fire, deși habar n-avea cum ajunsese mâna ei în buzunarul altcuiva. Tot ce știa era că voia să-și retragă mâna buclucașă.

— N-am făcut-o dinadins, îi spuse Mao Jian'er. Te rog, dă-mi drumul.

Fără să se uite la ea și fără să spună vreo vorbă, bărbatul își ascunse fața în gulerul ridicat al hainei cu puf și-și trase fesul de lână pe frunte, dar intențiile răuvoitoare îi erau trădate de strânsoarea din ce în ce mai aprigă, din care Mao Jian'er nu reuși să scape, indiferent cât se strădui, în timp ce puhoiul din spate îi împingea în sus, pe scările unui pod pietonal.

— Ascultă-mă: nu sunt hoată. N-am vrut să iau nimic ce-i al dumitale.

Individul nici n-o băgă în seamă, strângându-i la fel de tare mâna.

— Hai odată, dă-mi drumul!

Lui Mao Jian'er începuse să-i tremure glasul, nu se mai putea abține.

— Sst! Nu mai spune nimic! o dojeni bărbatul, plecându-și capul.

Înaintând împleticit, lent, o trase până sus în vârf, unde Mao Jian'er mai că pică din picioare, căci nu știa ce-avea să se întâmple în continuare, dar știa că n-avea cum să fie bine. Ba chiar avu un presentiment că urma să moară. Cum stătea acolo, pe pod, aproape în vârf de tot, vedea lumea la picioarele ei, o forfotă, un furnicar de oameni care păreau legați laolaltă de un fir nevăzut, gonind spre un destin tainic, dar fără îndoială cumplit. „Cerule să mă cruțe!” țipă în sinea ei.

Chiar atunci, un șuvoi de oameni care veneau din direcția opusă începură să se agite, nu se știe din ce cauză, și apoi se auziră țipete stridente. Lui Mao Jian'er i se păru ciudat, dar nu știa ce se întâmplase. Totuși i se păru straniu, deoarece, chiar sub ochii ei, la vreo zece-doisprezece metri de trepte, oamenii cădeau rând pe rând, de parcă ar fi fost niște piese de domino.

Până să se dezmeticească, șuvoiul ajunsese la picioarele ei. Încă și mai straniu, cei care veneau din urmă o împingeau. Mao Jian'er înțelese deodată ce era pe cale să se întâmple. Încremeni, cuprinsă de o teamă copleșitoare, de nestăpânit, care-o făcu să-și piardă echilibrul și să slobozească un țipăt.

Nu-și mai amintește ce s-a întâmplat imediat după aceea, totul îi apare tulbure și de nepătruns, cu excepția unui detaliu, care se distinge limpede: bărbatul a luat-o pe sus și a ținut-o, aproape aruncând-o spre balustradă.

— Ține-te bine! i-a strigat.

Mao Jian'er se prinse de plasa de protecție, se agăță de ea cu tot corpul, ca o mică șopârlă, se uită în urmă și văzu o scenă pe care n-avea s-o uite toată viața.